

□ AVONDROOD □

DOOR ELISABETH ZERNIKE

EERSTE HOOFDSTUK

ZE zeilden nu met den wind mee, de schoot was ruim gevierd. Boven hen dreef een witte wolk langs het blauw van den hemel, geleek een donzen boot tegen een tooneelwand van al te diep-blauw water. Zonnestralen dansten in helblikkerende golfjes.

Frans zat rustig nu, zijn arm gebogen om het roer, met toch in zijn houding een strakke waakzaamheid. De boeier liep snel en zeker; gespannen stond het dubbele schootstouw, een hand breed boven het water, dat donker stroomde onder de schaduw van het zeil. Ze voeren in het midden van de rivier, naast en achter veel platboomde-schuiten die gesleept werden, en schakels geleken van een lange ketting, en Rijn-aken ook, donkere kotters en zeewaardige koopvaardis-schepen. Langs den oever was een warreling van masten en telkens onderbroken lijnen van scheepsrompen en ladingen, die door hooge kranen zwierig werden geheschen, en door gebogen mannen moeizaam gesjouwd. Daarachter stond de stad met haar donkere steenen muren en haar uitslaand, hardketsend geraas.

Ina zat nog altijd op den bodem, maar ze was weggeschoven van Frans en sprak niet meer. Zonder haar hoofd of rug te steunen, zat ze rechtop en keek door half-gesloten oogen. Het luide en hijgende leven langs de rivier scheen ze niet te merken. Ze was als een kind in een tuin, waar veel bloemen en insecten zijn, maar het kind kijkt alleen naar het wonder van zijn eigen handjes. Ze wist: Dit was nu bijna volbracht, ze zou terug loopen naar huis, en aldoor aan Jacques denken. Of hij dien middag bij hen zou zijn geweest, hoe hij naar haar gevraagd had; — of hij dacht dat ze niet meer hield van hem, en o, of Greet met hem zou zijn meegegaan. Waarheen? dat wist ze niet, maar lachend en onbezorgd — er waren voor Greet geen grenzen. — Wat ze gedaan had was afschuwelijk: haar verloving verbreken, omdat ze den twijfel niet kon verdragen, en misschien ook om hem uit te lokken, hem eindelijk zijn gezicht naar h a a r te doen keeren, zonder dien ijdel glimlach, maar vast en ernstig. En hij had dat gedaan, maar toen was ze toch niet gerust geweest, haar angst kon niet plotseling worden weggenomen, te veel en te diep had ze getwijfeld. — Hem uitlokken.... o, hij had haar gesmeekt dat alles weer goed zou zijn, maar in haar bleef de dringende stem, vragend: Waarom doet hij dit? waarom wil hij me terug winnen, die me niet had hoeven te